SPORTUL
școală a educației

TALENTUL – O PREMISĂ, MUNCA – PRINCIPALA CONDIȚIE A AFIRMĂRII DEPLINE

PE TERENUL DE SPORT AM ÎNVĂȚAT LECȚIA TENACITĂȚII

Această săptămînă a mai înseninat „cerul" lotului reprezentativ de volei care peste trei luni va pleca în Italia la Campionatul mondial : a reintrat, după un an de absență, cel mai valoros coordonator de joc — Corneliu Oros. La 28 de ani, dintre care exact jumătate consacrați voleiului de performanță, „dirijorul" a fost primit cu același entuziasm și încredere cu care colegii de generație îl primiseră cîndva la pupitrul celei mai tinere reprezentative, aceea a „speranțelor olimpice", care avea să se afirme viguros, la vremea respectivă, pe plan internațional.

Am fost martor la acest nou debut al lui Oros, la revenirea sa în echipa de seniori a României. Cornel nu s-a schimbat prea mult față de primul debut. A rămas același băiat delicat și blînd, vesel și optimist, prietenos și voluntar. Deși datele sînt cu totul altele : acum elevul a devenit profesor (absolvent al Facultății de filologie), tînărul de altădată s-a maturizat, este tată a doi copii, cel ce „fura" cîndva de la un Cherebețiu, Drăgan sau Ferariu cîte ceva din arta dirijoratului este astăzi el însuși maestru. ● **Se spune despre tine, Cornele, că ești un mare talent...** ● Așa se spune, și cred că realmente am un dram de talent. Dealtfel, orice sportiv de înaltă performanță trebuie să îndeplinească această condiție sine qua non. Diferențieri apar într-o oarecare măsură în funcție de... mărimea acestui dram, dacă îmi este îngăduită exagerarea. Dar, zic eu, diferențierea este dată în primul rînd de felul în care **se valorifică** dramul de talent. ● **Mai concret și mai explicit ?** ● Existența talentului este doar o premisă. Fie în sport, fie în alte activități. Afirmarea înseamnă punerea în valoare a vocației, prin exercițiu continuu, prin muncă neobosită. Ca voleibalist, eu sînt sută la sută produsul muncii. Am fost educat în acest spirit în toate etapele afirmării mele. Părinții m-au crescut în cultul muncii, la școala din Oradea și în colectivul sportiv condus de prima mea antrenoare, Eugenia Junker, mai apoi în cadrul clubului Dinamo și în reprezentativa țării am întîlnit același climat ● **Marea performanță cere eforturi foarte mari în pregătire. Cum ai primit solicitările ?** ● Simplu : ca pe niște necesități cu care eram obișnuit de mic. Dealtminteri, uneori, cînd din motive independente de voința mea nu onoram aceste necesități, simțeam că ceva mă ține pe loc. Și atunci am înțeles singur sensul unei munci bine gîndite, rationale — cum îmi place să-i spun. Adică, cu obiectiv precis și mai ales cu efect practic ● **Antrenorii sînt primii interesați în această direcție. Nu era de ajuns ?** ● Rolul antrenorului este deosebit, dar nu suficient ! Mai ales în cazul unui coordonator de joc. Acesta este obligat, după părerea mea, să gîndească mai mult în procesul muncii, să caute soluții, combinații noi. Și, în același timp, să-și cunoască bine fiecare coechipier, cu calitățile și defectele lui, pentru a-i pune în valoare ce are mai bun. De asemenea, coordonatorul are nevoie de multe alte calități pentru formarea cărora trebuie să depună un efort fizic și intelectual considerabil : mare precizie în execuții, luciditate și dinamism, stăpînire de sine, autoritate asupra sextetului etc. Tocmai acest travaliu intens face ca ridicătorii de valoare să fie extrem de puțini. ● **Sînt destui ridicători care muncesc mult, dar...** ● În aceste cazuri, de vină sînt premisele. Dar, dacă ele nu sînt false, munca rațională va crea întotdeauna valoare autentică, va înlătura orice obstacol. Uneori, chiar și pe cele care par să pună capăt unei cariere... ● **Ai vreun argument din propria-ți activitate ?** ● Acum patru ani am suferit un accident la coloana vertebrală și multă lume mă considera „terminat". Numai eu, nu. La terapia indicată, am adăugat o muncă chibzuită, lucrînd în mod special pentru mușchii spatelui. Și am reușit să revin... Anul trecut am făcut hepatită și, dată fiind vîrsta, mulți au crezut iarăși că voi termina cu voleiul. Dar iată că revin și, prin muncă, vreau să-mi recîștig locul în echipă, să ajung — pînă la campionatul mondial — la valoarea dinainte de îmbolnăvire. Și voi ajunge, întrucît am învățat bine lecția tenacității. Lecție însușită pe terenul de sport, dar care mi-a folosit și în toate celelalte împrejurări ale vieții.

CORNELIU OROS

Aurelian BREBEANU

Fruntaș la carte și campion republican al „Daciadei"

NICOLAE BOLOCAN ȘI-A GĂSIT UN ALIAT STATORNIC – SPORTUL...

Nicolae Bolocan din Bălcești Vîlcii nu are decît 15 ani, dar gîndește încă de pe acum ca un om matur. Înțelege că fără carte, orice drum ai alege în viață îl vei străbate cu multă caznă. Înțelege totodată că pentru a străbate mai lesne un asemenea drum, lîngă munca de zi cu zi, lîngă orele dedicate studiului trebuie să ai un aliat. Și acesta este sportul.

Un asemenea raționament l-a expus (nu fără oarecari emoții) alor săi. Tatăl, **Ilie Bolocan,** tehnician tractorist la stația de la Otetelișu, nu-i om care să nu prieapă foloasele sportului; doar l-a practicat și el, cîndva, în prima tinerețe. Ține, însă, morțiș — și bine face — ca fiii săi (pe lîngă Nicolae mai are unul, Cornel) să ajungă „cineva". Face totul pentru asta. Și dacă și-ar vedea copiii stînd aplecați toată ziulica cu ochii pe carte ar fi desigur cel mai fericit părinte !

Vă imaginați — știind dinainte toate acestea — cît de nedumerit trebuie să fi fost Ilie Bolocan cînd a aflat din gura nevesti-si, **Iulia Bolocan,** că la liceu, la Bălcești, **„Nicolae a fost sărbătorit cu entuziasm fiindcă este campion la „Daciadă", primul la Crosul tineretului, la București".** Nedumerire justificată : cînd a mai avut timp fi-su să se pregătească, după ce toată după-amiaza stă înconjurat de cărți!? Fiindcă, oricum, să ajungi cel mai bun pe țară la alergare, nu-i de colea !

Discuția dintre tată și fiu n-a fost prea lămuritoare. Ilie Bolocan a înțeles că, după orele de clasă, Nicolae alerga cîte un ceas-două pe zi, fie pe stadionul din Bălcești, fie pe dealurile frumoasei așezări vîlcene. Bine, bine, dar cu cartea ? Nu cumva sportul l-a îndepărtat pe băiat de ambiția spre note mari ? Cînd a văzut, însă, că în catalogul clasei a VIII-a A, notele fiului său se mențin la cotele cele mai înalte și-a mai revenit în fire. **„Deci, nu-i rău că fi-miu face sport",** l-a iscodit, într-o doară, Ilie Bolocan pe directorul liceului, **Gheorghe Bogheanu,** profesor de matematică, materie la care campionul „Daciadei" are nota 9. **„Nu-i rău și nu va fi deloc rău dacă îl vei lăsa pe băiat să meargă mai departe cu sportul. Fiindcă Nicolae, cuminte și conștiincios cum îl știm cu toții, în același timp și un talent sportiv, cum s-a dovedit, poate ajunge departe ! Sportul, vezi bine, nu l-a îndepărtat de carte. Dimpotrivă..."**

A ajunge departe ar însemna — între timp — trecerea, din toamnă, la Liceul industrial de mecanică din Drăgășani. Acolo, Nicolae Bolocan va putea să facă noi pași spre atletism (fiindcă există secție cu profil) și va dispune și de condiții pentru a ajunge „cineva", adică la ceea ce țintește tatăl său. Adică un viitor tehnician sau chiar un inginer specializat în mecanică.

T. BRĂDEȚEANU

ANTRENAMENTUL DE SÎMBĂTĂ DUPĂ-AMIAZĂ...

Deunăzi, președintele F.R. Ciclism, tovarășul **Pavel Novăcescu,** îmi mărturisea admirația pe care o nutrește pentru sîrguința și conștiinciozitatea rutierului **Vasile Teodor.** Nu numai performanțele și comportarea sa exemplară în competiții îi stîrniseră entuziasmul pasionatului activist sportiv, ci și faptul că într-o sîmbătă după-amiază, cu vreme nu tocmai prielnică pentru o lungă promenadă, îl întîlnise pe acest admirabil sportiv rulînd de unul singur pe șoseaua București — Ploiești. Se antrena. Se pregătea la ora cînd, probabil, alți alergători, mai tineri, preferau odihna.

Nu este de mirare, deci, că Vasile Teodor este unul dintre puținii cicliști în care antrenorii — de la club și de la echipa națională — au încredere deplină, acceptă să-l lase uneori să se pregătească singur. De ani și ani, dinamovistul nu-și permite clipe de desfătare extrasportivă necumpătată. Odihna, mijlocul de recuperare după efort cel mai eficient, este un lucru respectat cu sfințenie, iar de la pregătire nu face nici un rabat, nici chiar atunci cînd antrenorii se dovedesc mai îngăduitori. Cei 20.000—25.000 km pe care-i parcurge în antrenamentele și competițiile unui an reprezintă realmente un tot unitar de muncă. Cei de la antrenamente au, fiecare, ritmul temei planificate, iar cei din competiție sînt impregnați de dorința izbînzii.

Secretul longevității și al performanțelor lui Vasile Teodor acesta este : **MUNCA, munca fără preget, abnegația dusă pînă la sacrificiu, pasiunea pentru sportul pe care singur și l-a ales.** Cît iubește Vasile Teodor ciclismul ? Iată un fapt edificator : cu cîtva timp în urmă, unul dintre cicliștii din echipa al cărei căpitan este a abandonat într-o întrecere desfășurată peste hotare. La întrebarea firească **„de ce ai abandonat ?"** acesta a răspuns nonșalant — **„ne plimbăm și noi în străinătate..."**. Înfuriat la culme, Vasile l-a spus răspicat : **„Decît să-ți bați joc de sportul căruia noi îi dăm tot ce avem mai bun, mai bine lasă-te. Și dacă nu poți singur, te ajutăm noi !"**

Hristache NAUM

CA ȘI PASIUNEA PENTRU MOTOARE, CULTUL MUNCII SE TRANSMITE DESEORI DIN TATĂ-N FIU...

L-am aflat migălind într-o zi, cu ani în urmă, în atelierul mecanic al clubului Steaua. În fața lui, pe bancul de lucru, zeci, poate sute de piese mari și mici ale unei motociclete demontate. **Gheorghe Voiculescu** (maestru emerit al sportului, campion al țării la viteză, motocros și dirt-track) le lua pe rînd, le mîngîia parcă, le privea îndelung. Din cînd în cînd, se încrunta la cîte una, semn că ceva nu era în regulă.

— Pregătirea de concurs a motocicletei ?

— Da, e o treabă dificilă. Demontăm de fiecare dată motocicleta complet, chiar și după antrenament. În concurs, cînd este suprasolicitată, un șurub pe care l-ai ignorat, pe care nu l-ai „trecut prin mînă", te poate face să abandonezi, după ce ai condus aproape toată cursa !

— Aveți mult de lucru, nu glumă...

— În afară de pricepere, de seriozitate, este vorba de muncă, de foarte multă muncă. Uneori de zile și nopți, chiar de săptămîni. Motociclismul de performanță cere cu deosebire dîrzenie și stăruință. În sportul nostru se știe foarte bine că motociclistul nu are voie să se mintă niciodată, nici pe el, nici motorul.

„Nea Gică" — așa i se spunea chiar atunci cînd era mai tînăr — este unul dintre cei care nu s-a mințit nici pe el, și n-a mințit nici motociclismul. A fost un foarte bun sportiv de performanță. Pe fiul său, Cornel, l-a educat în același spirit. Al pasiunii față de mecanică, de motociclism, al seriozității și modestiei. Alături de acesta a petrecut iarăși multe ore, zile de muncă în atelier, la antrenamente. Iar băiatul și-a urmat tatăl și în... succese : Cornel Voiculescu, fiul (Metalul București), a devenit campion al țării la dirt-track !

Exemplul de mai sus nu este izolat. Un alt motociclist, **Paul Mülner,** putea fi văzut, în urmă cu puțini ani, alături de fiul său Ernest, care, deși foarte tînăr (15 ani), se prezenta cu o motoretă „Mobra" la concursurile de viteză rezervate începătorilor. Seriozitatea ambilor, puterea lor de muncă a dat rezultate : **Ernest Mülner de la Torpedo Zărnești este astăzi — deși junior încă — campionul de seniori al țării la motocros !** Cam același lucru l-a făcut și bătrînul **Ilie Pascotă** din Timișoara cu fiii săi **Ionel** și **Petre,** alergători ai asociației Progresul Timișoara, astăzi deținători ai mai multor titluri de campioni și vicecampioni ai țării la viteză pe șosea. O „istorie" asemănătoare se conturează la Oradea. Ceasornicarul **Viktor Arpad,** cu meticulozitatea specifică meseriei sale, — de fapt și el fost campion al țării la motociclism viteză — „șlefuiește" două talente tot pentru motociclism : băieții săi **Arpad** și **Istvan.** Ultimul, de numai 20 de ani, a făcut o cursă excelentă la concursul de viteză desfășurat în această lună la București.

Gheorghe și Cornel Voiculescu, *tată și fiu, un fost și un actual campion al sportului cu motor românesc*

Foto : N. DRAGOȘ

Am încheia aceste rînduri cu cuvintele altui sportiv — multiplul campion de automobilism **Marin Dumitrescu** — care și el a pus mare preț pe educarea și formarea fiului său Radu (astăzi un bun mecanic, student al Institutului Politehnic din București și, în acest an, alergător de automobilism cu unele succese) : **„Categoric, fără multă muncă, fără pasiune, nu poți realiza mare lucru. De ce alearg și fiul meu ? Fiindcă-i place și n-am de ce să mă opun. Sportul, pe lîngă faptul că întărește organismul, este un mijloc minunat de educare, de călire, de formare a omului".**

Modesto FERRARINI